

Una maleta plena de records...

Setmana plena d'exàmens, memòries, exposicions...quin panorama! I per si tot això fos poc, el professor de Socials ens demana un treball sobre els nostres orígens. Sense pensar-ho dues vegades he escollit explicar la vida de la meua iaia, suposo que és perquè me l'estimo tant que això farà que el meu treball sigui menys carregós.

L'he trucada per veure quan podem quedar, i ella amb la seva veu de sucre, m'ha dit que puc anar-hi la tarda que vulgui, que em prepararà una xocolata amb melindros que em lleparé els dits com quan era petita! He penjat, i el meu humor ha canviat, ara ja m'ho miro d'una altra manera, m'agradarà molt fer aquest treball, n'estic segura.

-Ding Dong

-Hola iaia!

-Hola reina! Tens la cara gelada! Passa, passa que et tinc preparada a taula una tassa de xocolata ben calentona.

Després d'aquell berenar calent vaig treure el meu portàtil i vaig començar amb el treball d'investigació.

-A veure iaia, tu d'on ets?

-Ui reina... quina pregunta més difícil... que d'on sóc o on vaig néixer?

En aquell instant em vaig quedar d'una peça. Per a mi, això era el mateix però amb la reacció tan directe de la iaia no vaig saber què contestar...

-Iaia, mai m'havia parat a pensar en aquesta qüestió, però ara que ho dius....

-Mira, amb el temps i l'experiència, he après que és molt diferent. Si em preguntes que on vaig néixer, et respondré clarament a Terol, però ara bé, si em preguntes que d'on sóc... la resposta és diferent.

-I per què?

-Veuràs...Tret d'unes quantes corredisses pels carrerons de les Torres Mudejares amb la meua millor amiga Nati, unes quantes passejades amb els meus pares pel Viaducte, i la plaça del Torico, on anava a comprar una pesseta de llaminadures a la botiga del senyor Pascual, la resta dels records que porto a la meua memòria, com preuats tresors de l'ànima, estan aquí, a Terrassa...

Encara recordo quan vaig arribar al barri de Sant Llorenç, un barri humil ple de gent de tot arreu, amb accents i costums ben diferents. El que més recordo és a la senyora Conxita, la meva veïna del cinquè, una catalana simpàtica i entranyable. Ella no havia tingut fills, i potser per aquest motiu em convidava sovint a berenar pa amb tomàquet, mmmm... jo mai ho havia tastat abans, i la primera vegada em va semblar el berenar més deliciós del món. Jo, a canvi l'ajudava a portar la compra a casa. Era una dona gran i molt entranyable. Haig de reconèixer que va ser l'àvia que no vaig tenir.

Aquí vaig tenir l'oportunitat d'estudiar. Vaig anar a una escola de monges, encara recordo a la germana Mercè i la germana Neus com ens preparaven de tant en tant un taller per poder ballar sardanes i fer el ball de bastons per Sant Jordi. Els primers dies ho feia tot a l'inrevés era impossible seguir el compàs de la gralla! Però a mesura que el temps anava passant, cada cop em sortia millor, fins i tot vaig atrevir-me a ballar els diumenges a la plaça Vella amb les meves millors amigues. Aquí em vaig enamorar del teu avi, vaig casar-me a les esglésies de Sant Pere i vaig tenir els meus fills, la teva mare i els teu tiets . Aquí va ser on vaig enterrar el meu fill petit, quan encara era un nen...

En aquell moment, vaig aixecar els ulls de l'ordinador i vaig buscar els de la meva àvia que m'esperaven . Vaig sentir com la seva veu es trencava i s'empassava la saliva com si li fes mal la gola.

I va continuar

Aquí m'he fet vella i aquí estàs tu, que és el que més m'estimo en el món. Aquí tinc tot el que posaré dins la maleta el dia que faci el meu últim viatge.

Així que em preguntes que d'on sóc...

Em vaig aixecar i li vaig fer una abraçada tan forta que em va fer sentir segura de qui sóc i d'on vinc, i sobretot d'on sóc.

Ho vaig entendre perfectament.